

FR. LOČNIŠKAR:

Na sejmu.

o sem bil šest let star, sem šel prvič z očetom na semenj. Krevsal sem za njim in se opotekal, zakaj do takrat še nisem naredil poti dveh ur.

Beseda sejem je bila zame novo razodetje in vso pot sem premišljal, kako mora biti na sejmu v mestu. Stojnice sem videl že doma ob žegnanju, a oče mi je pravil, da so v mestu na sejmu še vse lepše stvari.

Izpraševal sem po poti, kako je to in ono. Pa nisem dosti zvedel. Videl sem, da ima oče svoje misli in zatopil sem se tudi jaz v razmišljanje, kar sem kdaj čul o sejmu.

Bližajoč se mestu, sva dohajala zapoznele gonjače. Udarjali so po živini, da je bilo joj! Smilila se mi je žival in začrtil sem hude možake. Gneča je postajala vedno večja. Na mostu pred mestecem je bila že taka, da sem se bal, če se ne udero mostnice pod nami. Takega mostu še nisem videl. Bil je železen in jako dolg. Da bi se v množici ne izgubil, sem se držal očeta za suknjič. Metal sem oči na desno in na levo ter se zaletaval v ljudi. Paziti sem moral, da se mi ni oče izgubil. Nadležen mi je bil ta lov in bal sem se, da ostanem mahoma sam med to množico.

Šele na živinskem sejmu sem se umiril. Ustavila sva se zdaj tu, zdaj tam, ker je oče opazoval živino. Šla sva večkrat po sejmu gori in doli. Potem sva obstala pri neki kravici. Oče jo je začel kupovati. Takoj je bilo okrog njega nekaj mož, ki so kričali na vse pretege. Tako grdo so gledali, da sem se jih skoro bal. Pa udarjali so si v roke ter izgovarjali števila, ki jih še nisem pojmoval. Čez dolgo časa je vzel oče listnico in enemu teh mož odštel denar. Tako je bila kravica naša. Šla sva nato v gorenji del mesta. Kravico je čuval ta čas sin prejšnjega gospodarja.

V trgovini mi je kupil oče nov klobuk. Še zdaj vem, kakšen je bil. Lepo okrogel, rjave barve, pa zeleno vrvcu je imel za krajci, ob strani pa dva drobna, za lešnik debela čopka. Ta dva čopka sta mi bila posebno všeč. Takoj so mi obstale oči na tem klobuku in držal sem ga ter podrezal nekolikokrat očeta, češ, naj mi ga kupi. Slednjič se mi je vendar izpolnila želja in vesel sem odšel naprej za očetom.

Spotoma mi je kupil oče še črešenj. — Kar v stari klobuk mi jih je nasula prodajalka. Zavila sva zopet na živinski semenj. Tam mi je oče naročil, naj čuvam kravico, ki je bila sicer privezana k ograji, sam pa je odšel še po opravkih v mesto.

Stal sem pri kravici in zobal sladke črešnje. Opazil sem takrat, da je imela kravica jako napeto vime in da ji je začelo mleko kar samo kapati na tla. Čudno se mi je zdelo to in vesel sem bil, misleč si, da ga ima preveč.

Pa je prišel do mene brkat mož in mi velel: »Fant, nastavi!« Gle-
dal sem ga, kaj mi hoče, a možakar vzame moj novi klobuk, ga pod-
stavi pod vime in začne vanj molsti. Jaz pa v krik in jok! Ljudje so
pogledovali, kaj se je zgodilo. Nagajivi mož mi vrne klobuk — a od
njega je kar kapalo. Mož pa se je režal in odhitel naprej. Meni pa
hudo, da nikoli tega! Moj novi klobuk — pa moker od mleka! Brisal
sem ga in snažil ter se hudoval na nerodnega moža, ki ga pozneje
nisem več videl.

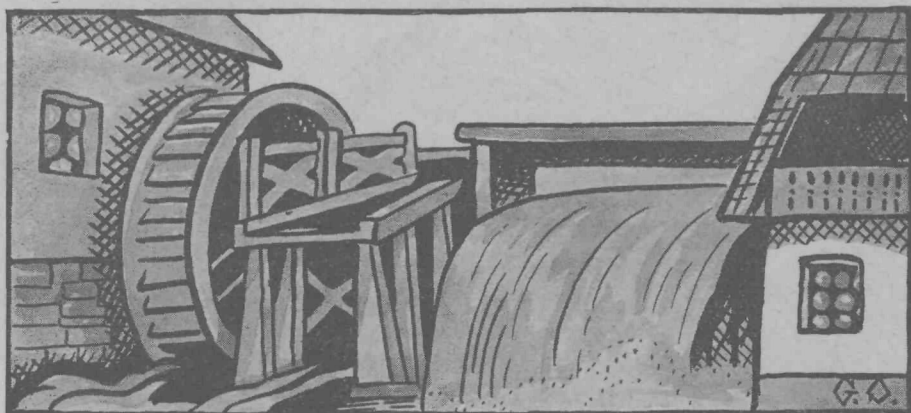
Prišel je oče, ki sem mu vse povedal. Mislil sem, da bo oče tudi
tako hud na onega moža, kakor sem bil jaz, pa se je le nasmejal in
me potolažil, da se klobuk že posuši do doma.

Šla sva domov. Kravico sem hotel gnati jaz. In res me je živalca
prav lepo slušala.

Jaz pa ponosen, ker sem si domišljjal, da sem že velik.

Pa še nov klobuk na glavi in še z vrvco in čopkama — z nikomur
bi ne bil takrat menjal!

Mlinar in smrt.

»Hej, beli prijatelj ti moj,
ustavi kolesa nocej!
S teboj bi se kaj pomenila
in tukaj to noč prenočila,
če takale bi ropotanja
ne kratila mirnega spanja.«

Tako se popotnica javi,
na pragu se mlina ustavi.

Zasmeje se mlinar glasno,
neznanki zatrobi v uho:
»Le pojdite dalje mi, mati,